

[Thorvil Kristensen.]

belté, men taksterne er stadig de samme. De bør naturligvis forhøjes.

Jeg skal gøre en bemærkning om statens pensionsvæsen, som jo også er et af de punkter, hvor udgifterne stiger stærkt, idet hele reguleringstillægget betales af staten, mens tjenestemændenes bidrag kun betales af den faste løn. Dette forhold er velkendt, men det er vel ikke tilstrækkeligt kendt, at dette betyder, at pensionsbyrden for hvert år, der går, i endnu højere grad kommer til at ligge på selve staten. Jeg har undersøgt, hvordan det ligger i den sidste 5 års periode, fra 1951—52 til 1956—57. I løbet af denne periode vil efter finanslovsforslaget at dømme de samlede pensionsudgifter stige med 37 pct., men tjenestemændenes bidrag vil kun stige med 9,5 pct. Til gengæld vil så statens bidrag stige med 39,4 pct. Det er jo en meget stor forskydning bare i en 5 års periode, og den vil endda blive lidt større, end jeg her har nævnt, fordi der kommer flere reguleringstillæg til end dem, der er nævnt i finanslovsforslaget. Nu har vi jo diskuteret dette i forbindelse med folkepensionsforslaget i sidste uge, og jeg gentager min tak til den højtærede finansminister for hans bemærkning om, at vi skal ordne disse to problemer samtidig.

Jeg skal nævne endnu et område. Jeg tænker på arbejdsløshedsloven og beskæftigelsesloven. De har hovedsagelig fået deres nuværende form ved to love i 1946, selvom der er gennemført visse mindre ændringer. Nu er det et spørgsmål, om vi ikke også på dette punkt må regne med, at de samfundsmæssige forudsætninger for lovgivningen er andre end dem, man havde for øje, dengang disse love fik deres form. Vi har tidligere regnet med betydelig arbejdsløshed som en næsten normal tilstand her i landet, men nu har vi i snart en lang række år haft en i forhold til tidligere meget høj beskæftigelsesgrad, og jeg tror, at vi, ikke mindst med henblik på fremtiden, bør tage disse love op til revision. Jeg ved, at der sidder en kommission vedrørende disse spørgsmål, men den har vel ikke i særlig grad fået det kommissorium at tage netop det spørgsmål op, om ikke forudsætningerne har ændret sig.

Må jeg give et par tal. Ifølge finanslovsforslaget skal staten i henhold til arbejdsløshedsloven i næste finansår betale ca. 120

mill. kr., dertil kommer 30 mill. kr. i henhold til beskæftigelsesloven. Hvis vi dertil føjer kommunernes udgifter, kommer vi op på omtrent 200 mill. kr., som stat og kommuner skal ofre til disse formål i et samfund, hvor beskæftigelsesgraden er meget høj. Det må utvivlsomt vække til eftertanke, og man spørger sig selv: Kan dette nu også være rigtigt? Der kan vel også være tvivl om, hvorvidt ikke nogle af satsene er sådan, at de i virkeligheden ikke giver den fornødne stimulans til at søge sig indtægter ved at skaffe sig arbejde fremfor ved at få denne understøttelse.

Jeg er klar over, at dette er store spørgsmål, men det er spørgsmål, der trænger sig på, og vi henstiller, at de tages under overvejelse. Jeg har her nævnt en række eksempler på udgifter, som bør tages op til revision. Der kan nævnes flere, men dem kan vi altid komme ind på efterhånden.

Jeg skal slutte med den bemærkning, at ligesom vi ved fremsættelsen af vort skatte-reformforslag understregede, at skattereform og udgiftsreform hører nøje sammen, således dækker dette stadig vor opfattelse.

Thestrup: Jeg sagde ved behandlingen af finanslovsforslaget sidste år, at det ved finanslovdebatten, således som den er blevet efter den nye grundlov, var lige så naturligt at se fremad til det kommende finansår, som det ved den i grundlovens § 38 nævnte forhandling i anledning af statsministerens redegørelse var naturligt at se tilbage på samlingen, der er gået. Jeg skal derfor ikke komme nærmere ind på den økonomiske politik i finansåret 1954—55 eller på den økonomiske politik i den del af indeværende finansår, der er gået. Derimod vil jeg gerne sige et par ord om den højtærede finansministers bedømmelse af den almindelige økonomiske situation, som den er nu.

Jeg skal medgive den højtærede finansminister, at den politik, regeringen har ført, har været medvirkende til at bringe valutaunderskuddet ned. At også andre årsager har virket i samme retning, sagde den højtærede minister jo selv i sin tale. Høsten og skibsfartens gode vilkår har deres meget store del af æren herfor, men det ville være urigtigt ikke også at give regeringen en del af æren.